

Det konservative Folkepartis Ordfører (Pitzner) udtalte sig meget hoverende forleden Dag i Anledning af de tabte Strejker, og han var bl. a. ogsaa inde paa Slakteriarbejderstrejken. Jeg tror, at denne Strejke i hvert Fald ikke har styrket det Samarbejde mellem de Konservative og Venstre, som de skal bygge deres Fremtid paa. Jeg har haft Lejlighed til at høre mangen en Husmand, som var Andelshaver indenfor Andelsslagterierne, beklage, at det var kommet dertil, at Andelsselskaberne var gaaet i Kompagniskab med Arbejdsgiverforeningen, og at det nu er blevet saaledes, at heller ikke Andelsslagterierne, der tæller Medlemmer baade indenfor de smaa Landbrugeres og de store Landbrugeres Kredse, kan faa Lov til at forhandle med deres Arbejdere, men at disse Forhandlinger nu skal foregaa gennem Arbejdsgiverforeningen; man saa jo ogsaa af Artikler, som var udsendte af Lederne for disse Slagterier, at disse Ledere i høj Grad beklagede, at det var kommet dertil, idet de sagde: Blot vi kunde faa Lov til selv at forhandle med vore Arbejdere, saa vilde der ikke være nogen Strid, saa vilde i Løbet af faa Dage hele denne Strid være afsluttet, men nu staar vi skilt fra vore Arbejdere, og det er Arbejdsgiverorganisationen, som bestemt erklærer, at vi ikke maa faa Lov til at føre disse Forhandlinger. Hvis dette Samarbejde mellem de Konservative og Venstre fører til mange lignende Resultater, tror jeg, at det Frafald fra Venstre, som viste sig ved det sidste Valg, vil fortsættes. Den store Tilslutning, Venstre havde naaet ved de to første Valg, viste sig nemlig ikke at være af nogen stærkt solid Karakter, og den store Tilslutning, Socialdemokratiet fik ved sidste Valg, skyldes sikkert ikke mindst dette, at der var adskillige af dem, som havde sluttet sig til Venstre i de to første Valgomgange, der allerede paa dette Tidspunkt var blevet klar over, at de var kommet i forkert Selskab.

Men vi maa altsaa se Sagen, som den nu foreligger, og vi erkender fra vor Side, at det er saa rigtigt og berettiget som noget, at naar de to Partier, Venstre og de Konservative, mener at have fælles Opfattelser, som gør, at de kan samarbejde, saavel naar det gælder økonomiske som politiske Anliggender, danner de det Fler-tal, som er Grundlaget for Ret og Pligt til at tage Regeringsmagten og Regeringsansvaret. Som det allerede er sagt af mit Partis ærede Ordfører (L. Rasmussen), vil der ikke fra vor Side blive etableret noget i Retning af systematisk Opposition, vi skal med stor Beredvillighed være med til

at arbejde paa de Spørgsmaal, som ligger for, og vi skal, saa godt vi formaar, bidrage til at skabe det bedst mulige Resultat ud af dette Samarbejde, navnlig naar det gælder de store Samfundsspørgsmaal, som ligger for, og som snarest muligt bør løses.

Jeg skal nu nævne nogle enkelte af disse Spørgsmaal, som jeg mener, man særlig maa have Opmærksomheden henvendt paa. Venstres Ordfører (Brorsen) omtalte Nødvendigheden af Oprettelsen af flere Husmandsbrug. Dette vil jeg give min varmeste Tilslutning, men naar den ærede Ordfører samtidig udtalte, at han mente ikke, det kunde ske paa den Maade, som vi fra vor Side ønskede Jorden tilvejebragt paa, nemlig ved Ekspropriation, maa jeg sige, at saa t or jeg, den ærede Ordfører og hans Parti ikke vil gavne Sagen i det Omfang, som jeg kunde ønske. Der blev sagt i Gaar fra denne Talerstol, at de store Begivenheder skulde vurderes paa Grundlag af Historien. Jeg tror ogsaa, det er klogt, at vi i vor Afgørelse af disse saglige Spørgsmaal tager Erfaringen med i Betragtning, og Erfaringen paa dette Omraade har vist, at den Jord, som disse mindre Jordbrug ere har faaet med Statshjælp, gennemgaaende har været baade daarlig og dyr, og hvis vi ikke vil skride til Ekspropriation, tror jeg, det vil blive saaledes, at det bliver den daarlige Jord, der samtidig vil blive dyrere, fordi Efter-spørgselen bliver større, som bliver udlagt til disse Jordbrug. Det vil jeg beklage, fordi jeg under den danske Ungdom Andel i den bedste Jord, og jeg ønsker ikke, at den for t insvis — hvad der her fra denne Talerstol tidligere er blevet henvist til — skal opdyrke Hedejord. Jeg er altsaa ganske enig med den ærede Ordfører for Venstre i, at det vilde være overordentlig heldigt, om der snarest muligt — og der kan ikke lægges tilstrækkelig stærkt Eftertryk paa dette „snarest“ — blev gjort noget for, at der kan oprettes flere selvstændige Hjem, der ved, at de paagældende faar den fornødne Jord overdraget til Drift, hvorigenem de kan sikre deres Hjems økonomiske Eksistens.

Men i denne Forbindelse vil jeg gerne omtale et andet Forhold — det blev vist, saa vidt jeg erindrer, berørt i Fjor —, det er Spørgsmaalet om Nedlæggelse af Husmandsbrug; det er jo rimeligt, at vi ogsaa tager dette Forhold i Betragtning. Der er nemlig ikke ret megen Mening i, at Staten ofrer betydelige Beløb paa at faa oprettet smaa selvstændige Jordbrug, naar man fra anden Side søger ved Opkøb at faa de flest mulige Husmandsbrug nedlagt. Jeg har